

Prædiken

Påskedag

Tekster: *1 Kor 5,7-8; Mark 16,1-8*

Salmer: 236, 234, 218

Prædikant: Nicolai Røge

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus:

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.« Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange. (*Mark 16,1-8*)

Prædiken:

Er der noget, der i ord og melodi markerer påsken for mig, så er det Grundtvigs salme om påskeblomsten. Med sit kraftige, gule lys og med Carl Niensens genkendelige og fantastiske melodi, kaster den påsken ud i kirkerummet og i verden. Først når den har lydt, er det for alvor påske.

Når vi ser salmen, som den står i salmebogen i dag, så gør den ikke mere væsen af sig, end så mange andre salmer. Faktisk er den langt kortere end andre af Grundtvigs salmer, med sine "kun" seks vers. Men i dem skjuler sig en historie, som jeg tror, de færreste kender.

Sagen er nemlig den, at der i Grundtvigs oprindelige digtning skjuler sig et skuespil mellem salmens første og sidste vers. En lang og dramatisk fortælling, som vi let og elegant springer over, når vi synger salmen i dag. Ja, faktisk var digtet slet ikke tænkt som en salme, og det vakte opsigt, da den i sin tid kom med i salmebogen. Ja, nærmest forargelse.

Hvorfor fortæller jeg det? Og hvorfor bruger jeg min påskedagsprædiken på at fortælle en historie, som vi alligevel ikke kan se ud af salmebogen? Jo, det gør jeg, fordi de tanker, som Grundtvig lagde i salmen, bedre end meget andet forklarer og beskriver, hvad påsken betyder. Både generelt – men også for os, helt konkret. Her og nu.

Grundtvig tillader sig nemlig at stille alle de spørgsmål, som han – og vi havde og har. Både om os selv, om livet og om troen. "Påskeblomst! Hvad vil du her?". Hvad gør vi i grunden her i livet? Hvem er jeg? Og på en påskedag som i dag: Hvem er Kristus?

Og spørgsmålene fortsætter: "Har vi noget at betyde?". Er vi ikke til grin, når vi samles her – for det kan jo umuligt være sandt, at nogen er i stand til at overvinde døden? Mon ikke, det er spørgsmålet vi alle stiller os selv fra tid til anden? Er det hele ikke blot det pure opspind? Er vi ikke blot nogle ynkkelige mennesker, der klamrer os til en løgn for at få livet til at give mening?

Det er de spørgsmål, som vi ofte må stille os selv, og som Grundtvig i salmen stiller for os. Hvorfor samles vi år efter år til påskegudstjeneste? Har vi overhovedet noget at tro på?

For at besvare det spørgsmål, tages læseren ud på en rejse. Som med en dramatisk tidsmaskine flyver vi gennem historien fra nutiden og tilbage, til vi til sidst står ved Jesu grav. Natten før opstandelsen, lige inden dagen er ved at gry. Mere dramatisk bliver det ikke!

Ved graven ser vi, at ikke meget dér er anderledes, end vi ellers kender det. Her diskuteres det også livligt, om det hele ikke bare er snak. Hvordan mennesker dog kan tro på, at Jesus var Guds søn. Hvordan nogle kan håbe på, at han må stå op af graven.

De er der alle sammen. Vi er der alle sammen. De romerske soldater. Farisæerne. Alle dem, der stod ved korset. Vi er der. Det er os og vores diskussioner om tro og dårskab, der finder sted dér – lige uden for Jesu grav.

Og da sker det underfulde. Englen Gabriel viser sig og råber med englerøst:

Herren sig hæver,
Hedninger! bæver!
Griber til Vaaben!
Graven er aaben.

Historien har nu vist os, at det hele var sandt. Fanfaren lyder. Kristus er opstanden! Der er intet at tvivle på:

Ton, Jord og Himmel, ton med os!
Halleluja!
Byd Graven Spot og Døden Trods!
Vær evig glad! og syng med os
Halleluja!

Og igen kan I – med rette – spørge, hvorfor jeg dog fortæller alt det? Jo, det gør jeg, fordi det er nøjagtig den samme rejse vi tages ud på, hver gang vi fejrer påske. Ja, hver gang vi holder gudstjeneste.

Dramaet, som udspiller sig. Rejsen tilbage til graven. Det er den samme rejse, som vi tages ud på søndag efter søndag. Vi tvivler og nægter. Vi undres og forkaster, men påskeblomsten viser os, at det hele er sandt. Styrker os i troen på, at det må være sandt.

Når vi i nadveren sætter læberne på dens gule bæger, og drikker en dråbe stærk, så er det den rejse vi gennemfører. Når vi hører evangeliets røst, så er det englen, der råber: Graven er åben! Ikke kun dengang for 2000 år siden – men også nu og her. Lige nu i vores liv.

Det er evangeliet til i dag: at vores liv ikke begrænses af tid og sted, af liv og død, men at vi i troen på Kristi død og opstandelse er kommet ud på en rejse. En rejse, der fører os fra døden og til livet. En rejse, som fører os ud i livet. Og en rejse, som fører os tilbage til det samme udgangspunkt, hver gang vi tvivler: Den åbne grav, hvor Kristus besejrer døden for os.

Det er derfor, at vi med sikkerhed og fasthed kan gå mod både langfredag og påskedag, mod livet og døden, mens vi synger:

Ja, jeg ved, du siger sandt:
Frelseren stod op af døde!
Det er hver langfredags pant
på en påske-morgenrøde:
Hvad er segl og sværd og skjold
mod den Herre kæk og bold?
Avner kun, når han vil ånde,
han, som svor os bod for vånde.

Glædelig påske. Amen!